

PORTFOLIO

BY

ANASTASIIA TYMOFEIEVA

CONTENT

- Essay: «The strength comes out from madness».....2
- Essay: «Evil is necessary for good».....4
- Official letter.....5
- Містифікація: «Запрошення до блюзу».....6
- Стаття із блогу: «Розширюй кордони свого плейліста».....9
- Есей: «Хороший неправильний чоловік».....13
- Рецензія на акторську гру: «Доросла дитина».....15
- Науково-популярна стаття: «Роальд Дал».....17
- Анотація на статтю20
- Літературний огляд: «Українське змінює».....20
- Публічний виступ: «Могилянка – це організм».....23

«Believe in your soul», – that phrase was written on the guitar of Rodger Waters, when the title «Pink Floyd» was nothing more, than a sound. A successful story of five mad guys, whose eight studio album «The dark side of the moon» is still in the top 25 of a list best-selling albums in the USA, that remained in the Billboard album chart for 741 weeks in the UK and is the 8th best-selling album of all time. By the way, it was based on the strength of spirit.

Firstly, we should find out what does phenomenon of strength mean. It must be admitted, that there are at least two kinds of strength – physical and mental. Actually, the first always depends on the second because our possibility to move and be decisive comes out from fixity of spirit. Scientists proved that according to our mental health we can objectively estimate our potential physical strength. Emotion is the main characteristics, which makes difference between us and animals. In reality, feeling is everything we have. Secondly, spirit is not the deity or representative of any existing religion. However, today many people call it self-belief, a dialogue with yourself. Spirit is a kind of a magic seed, the growth of which depends on his owner.

Secondly, there are no two identical persons in the world. However, there are more than seven milliards of oneness identities. Each of us were born in different families, during diverse consequences, so as a result, by looking through the window no one will see the same picture. But what is interesting, that according to the one of the communication and self-building theories we are the sum of people we have met before. Relationship is what defines one man's plays in the modern world. Communication is crucial skill, that makes difference between big bosses and employees. Based on this idea of how good you are in an intercourse helps you to keep fixed

balance of spiritual strength, as realization of social interrelationships is our main and the only possibility.

As well, as we can find who we are in people, as well we can lose ourselves. If you are not an adherent of the decadents and the opportunity of losing your soul does not sound attractive, you must be true. True nature of the human, who is honest with himself, whose willingness and desires are not hidden, enhances intercommunication, that are so important.

«You have to explain why you're mad. Even if you are not». That phrase opens the most self-revealing album of Pink Floyd, which was mentioned at the beginning. That's not without reason. If you are not afraid of showing your personal kind of madness to other people, it means you're true and that is what surely nurtures strength of spirit.

The evil in necessary for good

Throughout our lives all people despite their beliefs actually believe in two things, which are good and evil. Since childhood every creature on the Earth try to teach us what is right and wrong. In fact, a human life is an attempt to keep balance between these two extremes. It's of high necessity to understand, that excluding one of them person might do soul-searching and lose in it himself. Soul-searching is needed, when our brains and heart could not find common language, when our dreams are absolutely opposite to our real life, when our faith doesn't worth a lot at immoral world of consumers. However, the process of reassessment may turn in to way one might lose himself, or not.

It might sounds rough, but even today the relationships based on amount of experience work like ceaselessly machine: a boss and an employee, parents and a child, teacher and pupils, God and believer. The society is still ruled by experienced moralist, whose thoughts according to unknown reasons worth more. They decide what is appropriate and what is distorted.

In the movie «Dead poets society» was the episode when English teacher Mr. John Keating during the lesson jumped on his own table in front of the whole room of pupils and asked: «Why I'm standing here?», pupils laughed and one of them supposed: «To look higher!?», teacher answered: «No, but thank you Mr. Dalton for participation! I'm standing here to remind myself that we always must look at things differently».

There are no absolute evil or good in this world. A crime or good deed might be understand differently by two people. Each of us have his own scale of permissible and unacceptable models of behavior. There are no good or bad people, there are just your people and not. Everything in this world is too bounded, interconnected and depend on each other, so it would be horribly simple to divide everything just in two columns.

Official letter

Dear Sir or Madam,

I am writing to express my concern about the fact, that local council is planning to build a new supermarket not far from our school, instead of a sports centre. Having discussed this with the people from our area we came to the conclusion, that we do not need one more supermarket and we are interested in building of a sports center, which is really important for us.

First of all, if you want to be healthy you have to keep fit, so you need have regular training. However, in our area there is no place even for jogging. Also, the majority of our population is middle aged people, so all of them want to be healthy.

Besides, in our area there are three supermarkets. Each of them has the same choice of products and shops. Instead of these supermarkets, we could have a park or a gym.

There are a lot of people, who want to be in a good mood. That is why a sport center will help people from our area always to stay in a good mood. We will be waiting for your decision.

Yours faithfully,

Anastasiia Tymofeieva

Блискавка влучила прямісінько у дуб на околиці Чикаго, де між стоянкою з вживаними автівками та задрипаним Бадді Гайз клубом. У згустках диму гаяли час гравці в покер, нічні волоцюги та випадкові відвідувачі у компанії крихіток.

Ховаючись від зливи, п'яний, однак, уже не надто молодий Том Вейтс зайшов до клубу у брудних черевиках, спітнілій сорочці та капелюсі-казанку. На сцені грали старий добрий джаз декілька бородатих дідуганів. Після чергового концерту він утік від власного гурту, наче щур з корабля-потопельника. Того вечора чоловіча найбільше за все прагнув утопити свій листопадовий сум у пляшці та ніжних жіночих долонях. Спершись на барну стійку, він гаркнув до бармена: «Хлопче, дай мені подвійний бурбон та червоний Marlboro». Вливши в себе склянку найдешевшої випивки, та закуривши сигарету, він посміливішав настільки, що зміг вдивлятися в обличчя людей.

Минав 1977 рік, а на протилежному кінці тієї ж горіхової барної стійки, похитуючись стояв Чарлз Буковскі. Американець німецького походження з суворим церковним вихованням безсоромно намагався познайомитися з одним дуже вибагливим нічним метеликом:

- Мала, з такими нахабно гарними ніженьками небезпечно сидіти поруч з таким виродком, як я.
- Дідуган, залиш мене в спокої! У тебе нема таких грошей, йди ліпше помийся.
- Це запах справжнього чоловіка, крихітко. Ти ще жодного разу в житті такого не відчувала!

З цими словами він поклав свою зморщену долоню їй на внутрішній бік стегна. Метелик з легкістю вліпив щедрого ляпасу клієнту не своєї категорії.

П'ятий подвійний бурбон із середини випалював нутроці Тома. Чоловік уже не помічав на склянках засмальцьованих слідів від попередніх поціновувачів. У напівосвітленому приміщенні музикант ледь розгледів підстаркуватого чоловіка, який з опущеними плечима та червоною плямою на обличчі підсів до нього.

– Гей! Принеси мені смаженого бекону та пляшку світлого пива! – мовив він до бармена.

– Теж саме, хлопче!

– Гарний вибір! Справжні чоловіки не можуть жити без м'яся, – мовив письменник, провівши поглядом прошмигнувши повз молоденьку офіціантку.

– Мені до самого м'яса якось байдуже. Просто смажений бекон гарно потріскує.

– Не любиш жінок?

– Жінок люблю. Але з ними треба обережно, бо буде як зі скорпіоном. Крапля будь-якого алкоголю йому на спину, і він сам себе вжалить на смерть.

– Маєш рацію, синку. Мій друг Генрі Чинаскі завжди казав, що через цих хижачок багатенько гарних чоловіків здохло під мостом.

Офіціантка у куцій сукні та брудному фартушку принесла дві порції смаженого бекону та пиво. За хвилину Чарлз набив рота їжею, а Том тріскав руками скибочки свинини біля вух. Сцена давно спорожніла. Дим у клубі поволі розсіювався разом із глядачами. Буковскі, спершись на лікоть, поволі засинав, а Вейтс докурював останню сигарету. Бармен увімкнув радіо. З пластмасового прямокутника залунала «Ялина» Яна Сібеліуса.

– Гарна річ. Мало людей тепер здатні справді грати. – зауважив хтивий дідусь.

– Ай, правда. Нині це така рідкість, що я інколи закопую платівки під деревом і лише через певний час їх знову починаю слухати.

– А вони там не гниють?

– Це ж не люди. Платівки можуть лише розплавитись у програвачі.

– Завжди ліпше згоріти, аніж згнити.

До майже порожнього бару вломився здоровань у модному жакеті. «Том, де тебе в біса носить? У нас тур, чи ти забув?» – гаркнув менеджер. Музикант зняв капелюха перед письменником, а той у відповідь лукаво підморгнув йому.

Вейтс дійшов до дверей. Засунувши руки в брюки, він на хвилю в захваті застиг перед якоюсь дивною мазаниною схожою на згусток нервів. На папірці під картиною було нашкрябано « № 5, 1948», Джексон Поллок. «Хотів би я, щоб моя музика була схожа на це», – прохрипів він, полишивши нічний притулок для загублених душ.

Плейліст – твоя персональна маленька свобода. Музика завжди мала і має місце в моменти, коли все вже сказано. Але тепер ми довіряємо свою естетичну насолоду публікам із великою кількістю підписників, або виконавцям із незліченним числом переглядів на YouTube. Голоси та мелодії в наших навушниках віднедавна випадкові знайомі, які перестають творити інтимну атмосферу звукових коливань. Чому нам легше слухати те, що вже відоме, аніж дати волю внутрішньому музичному Христофору Колумбу та спробувати відкрити бодай щось?

Наші батьки таємно купляли закордонні платівки та рекорди іноземних виконавців. Із гордістю вони давали іншим перезаписувати свої касети. Татусі з легкістю спускали накопичення на концерти улюблених гуртів. **Матусі годинами мерзли біля концерт-холлів в очікуванні на кумирів.** Вони бігали на квартирники, хоча знали, що на них також полюбає заскочити наряд міліції. Інколи їм навіть вдавалось крадькома послухати джаз, а потім тижнями ходити в екстазі від порції невідомих раніше радянському слухачеві соковитих джемів.

Здається, що наразі нам невтямки цей музичний голод, бо ж музична індустрія стала вільною та відкритою для всіх охочих долучитись, та сповна насолодитись якісним продуктом. **Насправді, нам здається.** Переважна кількість пересічних громадян в кращому випадку чули про *Океан Ельзи*, *Бумбокс*, можливо, хтось, десь краєм вуха чув про існування *Pianoboy*, або ж *гурт 5'NIZZA*, який вже встиг давненько розпастися, утворити два окремих самотніх проекти, а потім возз'єднатися заради невимовно крутого туру.

Внаслідок досить складних дифузій у нашій країні з 2013 по 2015 роки, майже всі закордонні музиканти забули про українську сцену. Відверто кажучи, певним чином це спрацювало на користь

вітчизняних музикантів. Коли у людини зникає осередок до якого вона звикла, їй не залишається нічого іншого, як увімкнути у собі рішеннево-спрямовану особистість та власноруч створити зону комфорту, яка б позитивно впливала на її індивідуальний розвиток.

За три роки, на щастя, утворилась та популяризувалась досить велика кількість вартісних проектів, які раніше не підходили під загальноприйняті рамки M1, Musicbox, MTVUkraine тощо. Згадайте, що в якийсь момент свого дитинства, юності, молодості ви не знали, де ще окрім вище згаданих каналів, дрібки менш популярних передач та крихти вартісних радіохвиль, дізнатись про новинки музики, чи хоча б почути світовий хіт. А ніде – на жаль, це правильна відповідь. За той відрізок часу **народились фестивалі, музичні майданчики** на кшталт: *Zaxisfest, Файне місто, Atlas Weekend, Razomfest*. Наприклад, у Києві фокусом музичної тусівки стали: «Арт-клуб 44», «Диван», «Бочка», «Зелений Театр», «Atlas», «Sentrum», «Mezzanine», «Closer».

Завдяки ним нині на концертах таких **виконавців як:** *O.TORVALD, Vivienne Mort, The Hardkiss, Один в каное, Sunsay, С. Бабкін, М. Чайковська, Jamala, ONUKA* – нема, де проштовхнутись і треба ще встигнути придбати квиточки, бо **солд-аути настають із космічною швидкістю**. Як правило, всі вони перші в черзі, щоб стати безсумнівними хедлайнерами подій.

Ясна річ, що така масова культура не може не тішити, оскільки ще п'ять років тому про неї було годі й мріяти. Увижається, що відсутня проблема куди діти себе молоді влітку, адже є купа фестивалів. Начебто, немає труднощів батькам із тим, щоб дарувати дитині на свято, бо ж вона повсякчас не виймає навушники з вух. Просто гріх жалітись на брак джерел для пошуку порції насолоди вашій барабанній перетинці, коли є невичерпне

джерело нелегально завантажених аудіо у ВК, безкорисливий Sound Cloud та первачок у новинках iTunes.

Проте таке світле світоспоглядання притаманне переважно тим, хто і так не уявляє свій день без годних треків, або ж сам вариться у музичний тусівці. Малий відсоток молоді зараз сприймає музику, як мистецтво, котре так само може впливати на індивідуальний розвиток та надихати не менш, аніж тренінги з усунування конфліктів, чи воркшопи з тайм-менеджменту. **Юнацтво радше витратить двісті гривень на мотивуючу конференцію, аніж на івент прогресуючого українського бенду.**

Справа тут зовсім не в пріоритетах. Річ в тім, що їм лінь. Вони не зацікавлені в тому, щоб самотужки шукати ці новинки, чи просто дізнатись інформацію про стовпи музичного світу. Набагато легше ввімкнути плейліст на якомусь зубожілому пабліку і не брати до голови про що ця музика. Студентство та юнацтво, котрі мали б шукати віддушину в українській музичній кухні, на жаль, майже, не знайомі з такими рідними проектами як: *Atomic Simao, Peter and the Wolves, Sinoptik, Fontaliza, The Cancel, Megapolis Witches, Panivalkova, Рюки в Брюки, Dakooka, Secret Avenue, Друзі Гагаріна.*

Мене жахнула одна річ – **мої однолітки не можуть просто слухати.** Нещодавно знайома цілком адекватно попросила мене вимкнути аудіо, яке я на автоматі ввімкнула, завітавши до її оселі. І камінь спотикання – не відмінність музичних смаків, втома, чи наявність звички у мене і відсутність у неї. Уся сіль в тім, що окрім страху з ознайомленням з новими музичними культурами, представники юності не бажають виділяти на це час та енергію. Сучасникам важливий раціональний розподіл свого часу та сил на роботу, близьких, втечу від соціуму. Авжеж, це є ґрунтом для спроби стати щасливим. Однак кожен потребує краси та власних

відкриттів. Якщо розуміння першого закладається в дитинстві (саме тому ми так любимо рідний двір у спальному районі, іржаві турнічки та віддзеркалення вогників квартир у мокрому асфальті), то друге залежить від нас і чекає на кожного протягом всього життя.

Хоча, як розповідає найвідоміша книга всіх часів: «першим було слово», колись всі слова закінчуються і тоді нам конче необхідне безмовне заспокійливе, що налаштує наші нейрони, чи ж то суму, чи ж то радості на потрібну хвилю. **Наші ліки – музика.** Проте лише та, до якої ви підходите самотужки і з симпатією. У сучасних комунікація нема нічого інтимнішого за те, щоб поділитись із кимось своїм плейлістом. Закликаю вас не боятись куштувати на смак, бридотно випльовувати, із терпінням пережовувати, сповна насолоджуватись та потопати в музиці, яку створюють ті, хто живе тут і зараз поруч із вами.

Мене тягнули гидотно-сірим нескінченним тісним коридором, де ніколи не з'являлось світло. Через надмірну вологість запах плісняви так і роз'їдав мої чутливі ніздрі алергіка. Волосся в носі жахливо лоскотало. Дихання частішало, а разом з ним збільшувався обсяг поту. Пульсуюча мужицька рука міцно тримала мене за баки та витирала мною підлогу. Докір тягнув мене спиною у невідомому напрямку. Єдине, що залишалось це тамувати біль у спогляданні за вже подоланим шляхом.

Він жбурнув мене, як шмат непотребу в куток, доки сам відчиняв двері. Після його щедрих стусанів я даремно намагався намацати хоча б одне ціле ребро. Те з якого все почалось. І через яке все скоро скінчиться. Це міг бути мій єдиний вагомий аргумент, котрий ніхто не піддав би сумніву. У розпачі я наважився заговорити до нього: «Чекайте! Це певно якась помилка!». «Мовчати, зайвий! Ти і є помилка. Тобі не місце серед всіх, бо ти ніщо. Всі твої спроби такі самі нікчемні, як і ти сам». – на цих словах розпач підняв мене з підлоги та жбурнув крізь відчинені двері у п'тьму.

Я бачив темряву. І чув лиш тишу. Там небагато знайдеш, проте, відчуєш все те, на що колись не звертав уваги. Раптом мені почулися крики альбатросів. Памятаю, як малими ми годували їх залишками вишневого пирога поблизу нашого літнього будиночку. На язиці з'явився кислувато-солодкий присмак концервованих вишень. Мені жахливо захотілось пирога.

Увімкнулась настільна лампа, а за нею проглядався тонкий жіночий профіль. Це була совість. Колір її шкіри був довершено вершковий, довге здорове волосся розсипалось по тонких плечах, а стрункі ніженьки відбивали ритм пісні «*Hell Broke Luce*» Т. Вейтса, що лунала з старенького приймача. Вона підвелась зі стільця – сама праведність постала наді мною. Мене нудило від

врівноваженості та праведності у кожному її русі. Холодний та пильний погляд цієї панянки, немов рентген бачив кожную нервову пульсацію моїх вен та капілярів. Мене дістала мовчанка:

– Ви не маєте права утримувати мене тут! Я безневинний.

– Мовчати! Слова брехуна вже нічого не значать. Ти – виразка. Суспільство не потребує тих, хто хибить. Ти тут, щоб звільнити світ від даремної витрати кисню.

– Абсурд! Абсурд! Я порядний громадянин! Я батько двох дітей. Моя жінка єдине кохання. Моя робота завжди бездоганно виконана. Жодного разу я не поцупив канцтоварів з неї. Я відвідую усі зібрання. Мій квиток в трамваї завжди закомпостований. Я ніколи не струшую крихти на підлогу. Я кожного ранку вигуляю свого собаку. А теща! Теща! Вона живе з нами! Молю. Дайте мені шанс!

– Досить! – заволала міс об'єктивність – Це слово давно зникло з вжитку! Окрім вас ніхто більше не знає, що таке «шанс».

Позаду мене прочинились двері і морозно-свіжий вітерець ринув у задушливу кімнату. Хтось лизнув мені руку. Я обернувся. Виявилось, що це кіт. Теж саме, але з протилежної сторони. Озирнувшись я побачив, як десятки пухнастих, лисих, чорний рудих, білих кошаків перли на мене. Спиною мені вдалось доповзти до стінки, аби прикрити хоч один фронт. Дарма. Вони лазили по мені, лизкали моє обличчя, їхні лапки впирались в мою шкіру, вони муркотали та терлися об мене. Я чхав. Мої очі сповнювались слізьми. Слизова оболонка розпухала і давила на дихальні шляхи. Нічого не залишалось, як говорити:

– Благаю! Зупиніться! Я ж не винен. Воно мене спокусило. Всі це роблять, але помітили саме мене. Чому саме я?! Я ж лише з'їв вишеньку зі святкового торта, доки ніхто не бачив!

Зовсім не випадково, що у другій сцені комедійно-драматичної стрічки «Не журись», знятої Георгієм Данелія в 1969 році, глядачі спостерігають за тим, як сестра та брат влаштували оздоровлююче оцтове обмивання молодшому поколінню. Справа в тім, що фільм знято за романом Клода Тільє «Мій дядечко Бенжамен» і навіть глядачу не ознайомленому з першоджерелом цілком зрозуміло, що історія ніби розповідається від племінника чи племінниці головного героя. Фактично звідси фільм розділяється за своєю ознакою на комедійний та драматичний. Драматичність ховається у пориваннях дорослих персонажів по-дитячому вирішити власні проблеми, на противагу комедія полягає у тому, що дитячий акторський склад навпаки намагається знайти раціональний вихід з ситуації.

З вуст колоритного рудоволосого небожа Варлама, роль якого виконує тоді ще зовсім юний, але достатньо мужній Леван Шамілов, до глядачів долинають іронічні, проте, надзвичайно сильні слова. Його мова сповнена емоційними вигуками, схлипами та звертаннями.

Під час того, як племінник наполегливо радить своєму недолугому дядькові оженитись на Мері Цинцадзе, він кумедно по-грузинськи жестикулює чим намагається достукатись до лікаря-пристосуванця. Скелет образу хлопця шибеника тримається на зухвалості фраз та момент них пустощах. Наприклад, за вечерею він першим заспіває та нишком-тишком випиває замість батька вина, або ж за потреби пропонує матері розібратись із набридливими пацієнтами і від неї ж отримує на горіхи за свою поведінку. Варлам перевальцем рухається вулицями, спирається ліктями на підвіконня, манірно закинувши одну ногу на іншу, пронизливо вдивляється у очі дорослих та майже на вибух кричить до них. Невимушена акторська гра створює персонажа,

котрий лише своєю появою поліпшує атмосферу в кадрі. Він видається промінчиком сонця в кінці темного тунелю під назвою «Доросле життя». Опісля повернення з вязниці Бенжамен першим бачить Варлама, котрий грайливо підмогрує йому, чим запрошує дядечка до нового скромного помешкання. Підліток нагадує стрибунця Капітошку з мультфільму, котрий намагається спрямувати потік дорослих думок та переживань у потрібний напрямок.

Невелика епізодична, але напрочуд дотепна роль Варлама місцями зворушлива до сліз, а інколи через сміх змушує надирвати живіт. Акторська гра Левана Шаилова є прикладом того, як правильно реалізувати в дитячій грі складне смислове наповнення сюжету. Юний актор достеменно відчув характер свого персонажа і вдало відобразив його за допомогою прийомів: жестикуляції, міміки, акценту, емоційності. Маленький грузин із червоно-жовтим волоссям, рясним ластовинням на обличчі та запальним нутром, немов сонячний зайчик перестрибує з епізоду в епізод і натхненно промовляє до кожного: «Не журись!».

Дитинство щасливе лише у випадку, коли воно сповнене пригодами, солодощами, мандрами, бешкетництвом та книжками Роальда Даля. Англійський письменник, сценарист, поет норвезького походження був названий на честь національного героя Норвегії – Роальда Амундсена, котрий першим досягнув Південного полюса. Роальд Дал удостоївся не меншої честі за відомого мандрівника, отримавши три премії Едгара Аллана По та Всесвітню премію фентезі, а всі його твори настільки популярні серед читачів різного віку, що і нині перевидаються тисячами примірників.

Доросле дитинство

Майбутній письменник народився у Ландаффі, Уельсі. Мав велику щасливу родину, але через трагічну загибель своєї старшої сестри та батька хлопчикові довелося швидко стати дорослим та самотійним. У віці семи років мати віддала Роальда Дала до Кафедральної школи Ландаффа, проте через жорстоке ставлення директора та несприятливу атмосферу для навчання хлопчик провчився там лише два роки. Пізніше в романі «Матильда» вже дорослий чоловік втілить в образі деспотичної директриси пані Транчбул багатогранність її особистості за допомогою таких рис, як: жорстокість, пихатість, недоумкуватість та недалекість. Зрештою маленького Роальда перевели до приватної школи Святого Петра, шлях до якої пролягав через Брістольський канал. Нова школа особливо не відрізнялася від попередньої, проте самотність хлопчика надихнула на листування з матір'ю, в якому він детально описав усі знущання над дітьми та розваги маленьких бешкетників. Матір дбайливо зберігала листи сина, лише після її смерті вони трансформувалися у книжку під назвою «Хлопчик». Третій навчальний заклад у Рептоні не стільки злякав

процвітаючою дідівщиною, скільки змусив піддати сумнівам існування Бога через жорстокість та насильство місцевого директора стосовно дітей, який пізніше обійняв посаду Архієпископа Кентерберійського. Втім ця школа мала одну перевагу: діти, як справжні поціновувачі солодкого дигустували шоколад «Cadbury». Згодом на основі шоколадних спогадів з дитинства Роальд Дал створить свій шедевр – роман та кіносценарій «Чарлі і шоколадна фабрика», який полонить серця юних читачів та захопить книжкові полиці у всіх країнах світу.

Сміх крізь сльози

Наступним випробуванням автора стала Друга світова війна. Молодий і ще не надто досвідчений пілот Роальд Дал потрапив в авіакатастрофу, внаслідок якої проломив череп і на тривалий час втратив зір. Письменник створив низку тематичних творів: оповідання з іронічною назвою «Дріб'язкова справа», де оповідає про аварію, що сталася з ним, повість про чудернацьких ліліпутних пілотів «Гремлінів» та першу книжку, орієнтовану на дорослого читача, «Переходжу на прийом». Подружнє життя письменника складалося чудово: одружившись із відомою кіноактрисою Патрицією Ніл, Роальд Дал став батьком цілого сімейства. Однак доля завдала люблячому батькові важкого удару: машина збила візочок із крихтним Тео і син захворів на водянку головного мозку. Але батько, незважаючи на розпач активно брав участь в інноваційних розробках ліків, а після смерті дочки Олівії митець виступив за обов'язкову вакцинацію і на згадку про доньку написав казкову історію про маленьку Софію та Великого Дружелюбного Велетня, яку зараз часто називають книгою номер один у світовій дитячій літературі. Коли кохану дружину спіткав недуг, чоловік, не вагаючись, власними зусиллями вилікував любу жінку, але через їхнє трагічне подружнє життя шлюб проіснував недовго. Проте, не оглядаючись на весь біль, після розлучення

колишній сім'янин із посмішкою, іронією та любов'ю до маленьких читачів поринає у роботу. Незабаром з-під його пера виходять пригодницька повість про маленького хлопчика і компанію веселих комах всередині величезного фрукта «Джейм і гігантський персик», «Оповідання про привиди» та збірник «Оповідань із неочікуваним кінцем».

Дитячі істини в дорослому кіно

Не викликає здивування той факт, що твори Роальда Дала мають більше ніж 20 екранізацій. Звісно, найвідоміші кінопрацями є «Чарлі і шоколадна фабрика» Тіма Бертона із Джонні Деппом у ролі Віллі Вонки, «Матильда» Денні де Вітто, «Відьми» Ніколаса Роуга та відома стрічка про Джеймса Бонда «Живеш лише двічі». Цікаво, що в роботу Квентіна Тарантіно «Чотири кімнати», створену на основі розповіді Дала «Парі» влітається кадр із телепрограми майстра жахів Альфреда Хічкока із назвою «Людина із півдня», сюжет якої був створений письменником.

Книжки Роальда Дала створені для дітей, дорослих та дорослих-дітей. Романи, сценарій, збірки та оповідання норвезького письменника першочергово орієнтовані на людину із добрим серцем, жагою до життя та пригод, якими вирізнявся сам автор. Наділений здатністю розсмішити будь-кого у найскрутніші часи Роальд Дал створив кумедні світи, де ніхто не залишиться ображеним, для кожного знайдеться дружелюбна містична істота.

Селігей П.

Що нам робити із запозиченнями?

Автор загострює питання запровадження іншомовних слів у науковий стиль, акцентує увагу на недосконалості перекладу та правильному інвенторстві, прослідковує тенденцію лаконізму, однослівності в іншомовних словах та тяжіння до відокремлення наукової лексики від розмовної.

Ключові слова: питома термінологія, запозичення, англіцизми, семантика.

Українське змінює

Проблема видавництва книжок іноземних письменників українською – не єдина перешкода, котру має подолати сучасний українець. Вітчизняний споживач радше прочитає гарно розрекламований твір російською, аніж почне шукати щось нове в сучасній літературі. Проте, насправді, український продукт здатен сильніше захопити самого читача, аніж трансформований переклад оригіналу російською.

«Жлобологія» – експеремантальна збірка сучасних авторів, які вважають проблему українського менталітету, головним перешкоджаючим фактором розвитку держави. Орест Лютий уклав збірку, де виклав думки культурних діячів з приводу вияву жлобства у суспільстві, мистецтві і причин його укорінення на наших теренах. Важливо те, що у праці вперше були зосереджені психологічні чиники, які керують цим явищем у соціумі. Жовтим кольором виділені етичні негаразди спільноти, еліти та політики через те, що саме вони є головним осередком розвитку «українського менталітету». Цікаво, що серед таких нагайних проблем мають місце жарт та іронія. Для того, аби читач на сто відсотків зміг переоцінити своє ставлення до проблеми, альманах

приправлений комічним та сатирою. Сам автор зауважує, що «"Жлобологія" – це наче щеплення від самого жлобства».

Збірка орієнтована на широке коло читачів: політиків, журналістів, філологів, філософів, студентів, рекламістів, телепродюсерів, зірок, діячів культури, письменників та тих, хто «відірвався від народу».

«Anarchy in the Ukr» – роман українського письменника Сергія Жадана. Ліричний герой розповідає про своє ставлення до комунізму, як до шоу-бізнесу, про недостовірність історії, про фінансову стабільність, як про рушійну революційну силу, а про пам'ять каже, як про визволення. Він вирушає у подорож сходом України, де відбувалися рекрутські набіги та безвладдя. Роман С. Жадана – відображення критичного ставленням харківчанина до недосказаності у історії, літературі та примітивного мислення людей. Кожна його думка, наче вказує на чорні діри, що так і зависли в повітрі не розв'язаними. Роман створений для людей, котрі бажають побачити зворотній бік медалі і не бояться зняти рожеві окуляри.

«3:1» – зібрання трьох творів «українського Пелевіна» Юрія Іздрика, а саме романи «Воццек» та «Подвійний Леон», та повість «острів Крк». Твори об'єднані інтелектуально грою, яка обіцяє непередбачувані події та неоднозначних персонажів. Насамперед, роботи Іздрика цілком просякнуті сатирою, іронією, які трансформуються у цинізм, одкровення, найжахливіші страхи та найзаповітніші бажання, внутрішні стражданнями та величне кохання. Автор не подає загальної картини світобачення, тому зібранню характерна фрагментизованість. Такий прийом можна пояснити певною філософією автора: для кожної людини істина звучить по-різному, тому є сенс полишати читача сам-на-сам із висновком. Використання реальності у поєднанні зі сновидіннями та думками, чимось нагадує поєднання

внутрішнього діалогу та «потoku свідомості». Спочатку місія «опанувати сенс твору», видається напрочуд тяжкою, але насамкінець читачеві майже не вдається стримати захват та нелюдське здивування. «Гра в слова» – спрямована на тих, хто шукає цікаву літературу не широкого вжитку, і готовий бути причарованим нею.

Усе-таки сучасна українська література має своїх геніїв і не лише в особах вище згаданих митців. Незважаючи на занепад індустріальний та економічний, сфера літератури, як ніколи на піку свого розвитку. Єдине, що має зробити читач для того, аби відчувати цей рух вгору – це доторкнутися до сучасності.

Часто трапляється ситуація, що зустрівши знайомих, однокласників, вчителів ти чуєш запитання: «А де ти навчаєшся? На кого вчишся?». Почувши назву «Могилянка» вишикується довжелезна черга запитань. То ж як можна описати Могилянку одним словом? КМА – це організм, частини якої впливають одна на одну так, що вони функціонують разом як жива система, що має різні рівні організації. Він безперестанку росте, тримає себе в тонусі, народжує близьких за духом, використовує всі підручні знаряддя, та відновлює втрачене. Стоїть *alma mater* на міцних ногах своє історії та традицій. Вони несуть із покоління в покоління сакральність звичаїв та повагу до всіх небайдужих, котрі доклали зусиль задля розвитку академії. Саме на цих засадничих принципах тримається весь скелет, недаремно кажуть: «Час плинний, Академія вічна».

Руки – це харизматичні, вічно молоді, вимогливі викладачі, які беруть сиру глину та обережно виліплюють з неї виріб, дбайливо ставлять у піч та чекають, коли буде готовий їхній шедевр. Або ж як ювеліри шліфуючи гірські каменюки, знаходять справжні діаманти.

По венах тече гаряча кров – спудеї. Головні організатори івентів. Вони невпинна сила, що рухає академією. Студенти засновують організації на будь-який смак, починаючи від всім відомого «Спудейського Братства», закінчуючи клубом прихильників кави без цукру. Це вони з легкістю домовляються про зустрічі із відомим політиками, мандрівниками та іншими натхненниками. Спудеї відстоюють свою думку в коридорах альми та міжнародних аренах. Одна третя науковців вже молоді та перспективні бізнесмени, які займаються підприємницькою діяльністю: хтось випікає смачні солодощі, створює дизайни для нової колекції світшотів, або ж виробляє прикраси.

Мозок – це адміністрація, котра рік-у-рік, щодня і щогодини співпрацює із гігантською кількістю організаторів різноманітних заходів, ініціативними студентами, викладацьким складом та людьми, котрим небайдужа доля Києво-Могилянської академії. Зберігається критичний і водночас свіжий погляд завдяки молодому поколінню першокурсників (фрешів), яке бачать всі вади. Нове покоління завжди приносить із собою свіже повітря в якому є частка невдоволення, але переважна більшість емоцій – це все-таки надії, наснага та рішучість. Головне, що такий погляд зі сторони дає змогу академії вдосконалюватися та рости.

Серце Могиляки безперестанку качає кров, хвилюється за кожну складову організму та піклується про те, щоб все функціонувало у належному стані. Звісно, це – президент.

Інколи трапляється, що в організмі заводяться нахлібники, котрі паразитують – студенти, що з'являються лише в кінці триместру і сподіваються на небесну манну, або ж жаліються на надмірні навантажень. Проте альма швидко позбавляється ти, хто нею невдоволений, або ж чиї сподівання вона не виправдала. Окрім цього, академія інколи тяжко хворіє через інфекцію. Наприклад, протягом останніх чотирьох років Києво-Могилянська академія занедужала на вірус Партії регіонів, але хворобу вдалося вчасно подолати. Як наслідок, сучасна академія має неабиякий імунітет проти шкідників.

Могилянку видно з далеку собі вона вподобала «бомжохіпстер стайл»: класичне кашемірове пальто, різнобарвним кілометровим шаликом, теплі рукавички, зручні чобітки, джинси, светрик з оленем чи зажди актуальну футболку з емблемою академії і, звісно, рюкзак, як символ справжнього мандрівника, який постійно шукає себе у цьому світі. Доповнює цей комплект юного революціонера зазвичай синьо-жовта стрічка.

Душа ж Могиляки безмежна. Хтось скаже, що це всіма улюблена бібліотека Антоновичів, білий простір, а комусь засніжений, чи припалий листям перший плац, але вона всюди. Провчившись тут, ти вже ніколи не станеш колишнім, бо всюди будеш своїм. Тебе кликатимуть мандри, будуть вабити перспективи. Ти станеш залежним від ритму життя, як у білки в колесі. У твоїй голові повсякчас крутитиметься тисяча і одна ідея, як врятувати цей безнадійний світ. Пороте в жодному разі не зможеш відірватись від альми, бо ти – невід’ємна частина цього організму.